

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 561/2014-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 18. septembra 2014 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Sergeja Kohuta predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. Ing. Dušana Ďurdoviča – Stavebně obchodní firma Hodonín, Měšťanská 9, Hodonín, Česká republika, zastúpeného advokátom JUDr. Jozefom Holičom, Lužická 7, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 218/2013 z 28. augusta 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. Ing. Dušana Ďurdoviča – Stavebně obchodní firma Hodonín o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. decembra 2013 doručená sťažnosť JUDr. Ing. Dušana Ďurdoviča – Stavebně obchodní firma Hodonín, Měšťanská 9, Hodonín, Česká republika (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného

advokátom JUDr. Jozefom Holičom, Lužická 7, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Cdo 218/2013 z 28. augusta 2013 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľ (ďalej aj „žalobca v 1. rade“) spoločne so žalobkyňou v 2. rade (ďalej spolu len „žalobcovia“) podali 14. októbra 1997 Okresnému súdu Martin (ďalej len „okresný súd“) žalobu podľa § 80 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) v spojení s § 126 Občianskeho zákonníka, ktorou sa proti J. J., správcovi konkurznej podstaty úpadcu Želstav A-Z, s. r. o., Bratislava (žalovaný v 1. rade, pozn.), a úpadcovi (obchodná spoločnosť Želstav A-Z, s. r. o., Bratislava — žalovaná v 2. rade, pozn.), domáhali určenia vlastníctva k tam bližšie špecifikovaným nehnuteľnostiam, ktoré boli zahrnuté do konkurznej podstaty úpadcu.

Okresný súd rozsudkom sp. zn. 10 C 441/2001 zo 6. mája 2004 (ďalej len „rozsudok zo 6. mája 2004“) žalobu v celom rozsahu zamietol. Na základe odvolania žalobcov Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) rozsudok okresného súdu zo 6. mája 2004 zrušil uznesením sp. zn. 23 Co 512/2004 z 1. marca 2005 a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Po vrátení veci okresný súd uznesením sp. zn. 10 C 441/2001 zo 17. mája 2005 rozhodol o pristúpení obchodnej spoločnosti KOTEZA, s. r. o., Vrútky, do konania na strane žalovaných a následne rozsudkom sp. zn. 10 C 441/2001 zo 6. marca 2007 (ďalej len „rozsudok zo 6. marca 2007“) žalobu v celom rozsahu zamietol.

Krajský súd na základe odvolania žalobcov rozsudok okresného súdu zo 6. marca 2007 rozsudkom sp. zn. 9 Co 149/2007 z 24. apríla 2008 (ďalej len „rozsudok z 24. apríla 2008“) potvrdil ako vecne správny. Následne na základe podaného dovolania najvyšší súd ako dovolací súd uznesením sp. zn. 2 Cdo 264/2008 z 30. novembra 2009 rozsudok krajského súdu z 24. apríla 2008 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu procesného pochybenia spočívajúceho v nedoručení vyjadrenia žalovaného v 1. rade podaného v rámci odvolacieho konania žalobcom.

Po vrátení veci krajský súd uznesením sp. zn. 9 Co 63/2010 z 26. februára 2010 rozsudok okresného súdu zo 6. marca 2007 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu jeho procesného pochybenia pri vykonávaní dokazovania na účely realizácie práv účastníkov konania vyjadriť sa k vykonávaným dôkazom. Následne okresný súd rozsudkom sp. zn. 10 C 441/2001 z 8. marca 2011 (ďalej len „rozsudok z 8. marca 2011“) žalobu v celom rozsahu zamietol. Na základe odvolania žalobcov krajský súd rozsudok okresného súdu z 8. marca 2011 uznesením sp. zn. 9 Co 212/2011 z 27. októbra 2011 zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

Okresný súd v poradí už piatym rozsudkom sp. zn. 10 C 441/2001 z 28. februára 2012 (ďalej len „rozsudok z 28. februára 2012“) žalobu opätovne zamietol. Rozsudok okresného súdu z 28. februára 2012 krajský súd rozsudkom sp. zn. 9 Co 144/2012 zo 7. júna 2012 (ďalej len „rozsudok zo 7. júna 2012“) potvrdil ako vecne správny. Následne ale najvyšší súd ako dovolací súd opäť uznesením sp. zn. 2 Cdo 206/2012 z 31. októbra 2012 zrušil rozsudok krajského súdu zo 7. júna 2012 a vec mu vrátil na ďalšie konanie, na základe čoho krajský súd opätovne rozhodol rozsudkom sp. zn. 9 Co 13/2013 zo 14. februára 2013 (ďalej len „rozsudok zo 14. februára 2013“) tak, že rozsudok okresného súdu z 28. februára 2012 ako vecne správny potvrdil. Proti rozsudku krajského súdu zo 14. februára 2013 podal sťažovateľ 19. apríla 2013 dovolanie, o ktorom najvyšší súd ako dovolací súd napadnutým uznesením rozhodol tak, že dovolanie odmietol podľa § 243b ods. 5 OSP v spojení s § 218 ods. 1 písm. c) OSP ako neprípustné.

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že *«Okresný súd v Martine (4 x, po dobu 15-ich rokov) vyhlásil rozsudok, ktorým žalobný návrh sťažovateľa zamietol a priznal odporcom trovy konania napriek tomu, že žalobca - sťažovateľ tento bezprávný stav, ako aj dĺžku súdneho konania nezapričinil. Všetky vyhlásené rozsudky Okresného súdu v Martine (zo dňa 6. 5. 2004, 6. 3. 2007, 8. 3. 2011 a 28. 2. 2012) sú rozsudkami nespravodlivými, pretože okresný súd sa nezapodieval otázkou, ako a na základe akej právoplatnej vkladuschopnej alebo záznamovej listiny ŽELSTAV, A-Z, s. r. o. vlastníctvo nadobudol, teda jeho rozhodnutia sú rozhodnutiami nespravodlivými v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Tieto*

vyhlásené rozsudky OS Martin sú nespravodlivými rozsudkami, pretože svoje rozhodnutie odôvodňoval rozsudkami obchodných súdov č. k. 22 Cb 21/96, č. k. 2 Obo 170/96, č. k. 81Cb 80/97 a na koniec rozsudkom NS SR č. k. 6 Obo 62/03, právoplatným dňa 5. 1. 2004 (kedy už týmto rozsudkom 6 Obo 62/03 argumentovať spätne nemohol, lebo nehnuteľnosti predal kúpnu zmluvou dňa 25. 10. 2000). Je treba poukázať na to, že použitím rozhodnutí obchodných súdov došlo zo strany súdov k porušeniu čl. 17 a čl. 18 Dohovoru.

Teda aj v tomto prípade bol porušený zákon, pretože ani jeden z týchto rozhodnutí, na ktoré sa súd odvolával, nebola riešená otázka vlastníctva, čoho dôkazom sú ich výroky, (§ 159 ods. 2 O. s. p.) v ktorých tieto nehnuteľnosti o ktorých súdy pojednávali, neboli vyznačené! Uvedené má ten dôsledok, že tieto rozhodnutia neboli a nikdy nebudú záznamovými listinami na prevod, alebo zmenu vlastníctva, preto tieto rozsudky sú rozhodnutiami nespravodlivými v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

Krajský súd v Žiline, 3 x rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a 3 x rozsudok potvrdil. Pričom aj NS SR, dovolací senát 2 x rozsudok odvolacieho súdu zrušil a 1 x dovolanie navrhovateľa -sťažovateľa odmietol.

Už samotný priebeh súdneho sporu viac ako 16 rokov od podania žaloby svedčí tomu, že súdne rozhodnutia napadnuté touto sťažnosťou sú rozhodnutiami nespravodlivými, pretože:

1. Okresný súd rozhodoval 4 x.
2. Krajský súd rozhodoval 6 x, z toho, 3 x rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a 3 x potvrdil.
3. NS SR rozhodoval 3 x, z toho 2 x rozsudok odvolacieho súdu zrušil a 1 x dovolanie odmietol, čo nesvedčí tomu, že orgány štátnej moci - súdy, nerozhodovali spravodlivo, v zmysle zákona, Ústavy SR a Dohovoru v znení jeho protokolov.

Zo spisu je zrejmé, že ani jeden zo súdov sa nezapodieval otázkou, (príloha č. 16) ako je možné nadobudnúť vlastníctvo na základe rozhodnutia o určení súpisného čísla, prideleného bývalému Železničnému staviteľstvu Bratislava š. p., záv. 02 Žilina zo dňa 29. 10. 1993, keď ŽELSTAV, A-Z, s. r. o. (ďalej len úpadca) ešte neexistoval!! Môže to byť spravodlivé rozhodnutie, na základe ktorého bol úpadca zapísaný ako vlastník nehnuteľností?

Prečo súdy, tieto právne skutočnosti neskúmali, prečo nevyhodnotili navrhované dôkazy sťažovateľa, kto, a na základe akých právnych skutočností nehnuteľnosti do vlastníctva nadobudol? Skúmanie týchto právnych skutočností o nadobudnutí nehnuteľného majetku mali a majú pre spravodlivé rozhodnutie vo veci zásadný význam.

Pretože ani jeden z konajúcich súdov, nevynímajúc ani rozhodnutie NS SR vo veci sp. zn. 2 Cdo 218/2013 zo dňa 28. 08. 2013 nevyhodnotil dôkazy navrhnuté sťažovateľom, či žalovaný ŽELSTAV, A-Z, s. r. o., vlastníctvo nehnuteľného majetku nadobudol zákonným spôsobom (a nie nezákonne, alebo podvodom) má ten dôsledok, že aj rozhodnutie NS SR (príloha č. 27) je rozhodnutím nespravodlivým v zmysle podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

Nepreskúmanie týchto základných právnych skutočností malo za následok, nie len porušenie základných ľudských práv sťažovateľa v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru, ale aj porušenie čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru „užívať svoj majetok“.

Vzhľadom na vyššie uvedené žiadam, aby Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len ÚS) v zmysle § 56 ods. 2 zákona o Ústavnom súde č. 38/1993 Z. z., (v znení noviel) preskúmal v celosti vyššie uvedené založené prílohy (č. 1 až 28) k tejto sťažnosti, z ktorých zistí, že základné ľudské právo sťažovateľa na spravodlivý súdny proces, vlastníť a užívať svoj majetok porušené bolo. Je treba poukázať aj na uzatvorenú kúpnu zmluvu (príloha č. 28) v ktorej predávajúci ŽELSTAV, A-Z, s. r. o v zastúpení J. - SKP, neuviedol žiadny dôvod, ako a na základe akého právne relevantného listinného dokladu nehnuteľnosti nadobudol. Zatajil kupujúcemu aj to, že o nehnuteľnostiach v žalobe označených bol vedený súdny spor o vylúčenie veci z konkurznej podstaty (§19 ZKV), ktorý bol ukončený až dňa 5. 1. 2004, teda do tejto doby SKP nesmel predávať, čo odvolací súd zistil a na čo poukázal v uznesení vo veci sp. zn. 23 Co 512/04 (príloha č. 4), ako aj v uznesení sp. zn. 9 Co 212/2011 na str. 2 (príloha č. 17).».

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom rozhodol, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, ktorým malo dôjsť k porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, zruší, prikáže najvyššiemu súdu, aby „vo veci opakovane konal a rozhodol spravodlivo...“, a sťažovateľovi prizná primerané finančné zadostučinenie v sume 30 000 €, ako aj úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom návrhu na začatie konania, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite

svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, IV. ÚS 233/09). Text uvedený mimo petitu považuje ústavný súd za súčasť odôvodnenia sťažnosti, ktorý nemôže doplniť petit (I. ÚS 316/09, I. ÚS 98/2011, II. ÚS 103/08, II. ÚS 154/09, III. ÚS 235/05, IV. ÚS 174/2011).

V úvodnej časti sťažnosti sťažovateľ namieta tiež porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) a čl. 17 a čl. 18 dohovoru, avšak v petite sa už vyslovenia ich porušenia nedomáha a ani ich namietané porušenie vo svojej argumentácii neodôvodňuje. Z uvedených dôvodov ústavný súd konštatuje, že predmetom tohto konania o sťažnosti sťažovateľa pred ústavným súdom je iba rozhodovanie o ním namietanom porušení práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, nie však rozhodovanie o namietanom porušení základného práva podľa čl. 46 ods. 2 ústavy, ani práv podľa čl. 1 dodatkového protokolu a čl. 17 a čl. 18 dohovoru.

Sťažovateľ v úvode svojej sťažnosti označuje za porušovateľov svojho práva podľa dohovoru okresný súd, krajský súd a najvyšší súd. V návrhu na rozhodnutie ústavného súdu (petite) sa však sťažovateľ domáha vyslovenia porušenia práva na súdnu ochranu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru len napadnutým uznesením najvyššieho súdu. Keďže v zmysle § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania (okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone – čo nie je tento prípad), ústavný súd ďalej preskúmaval a rozhodoval o sťažnosti len v tom rozsahu, v ktorom sťažovateľ namietal porušenie svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 218/2013 z 28. augusta 2013.

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu všeobecný súd nemôže porušiť základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ani právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru), ak koná vo veci v súlade s procesnoprávnymi predpismi upravujúcimi postupy v občianskoprávnom konaní

(m. m. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00). Takýmto predpisom je vo veci sťažovateľa Občiansky súdny poriadok.

Základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie sa v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom vrátane dovolacích konaní. V dovolacom konaní procesné podmienky upravuje § 236 a nasl. OSP. V rámci všeobecnej úpravy prípustnosti dovolania proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu sa v § 237 OSP výslovne uvádza, že dovolanie je prípustné, len pokiaľ ide o prípady uvedené v písmene a) až písmene g) tohto zákonného ustanovenia. Dovolanie je prípustné aj proti rozsudku odvolacieho súdu v prípadoch uvedených v § 238 OSP.

Vychádzajúc zo svojej doterajšej judikatúry, ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky na uskutočnenie dovolacieho konania, patrí zásadne do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, a nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, sústavu ktorých završuje najvyšší súd (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Zo subsidiárnej štruktúry systému ochrany ústavnosti ďalej vyplýva, že práve všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie práv a slobôd vyplývajúcich z ústavy alebo dohovoru (I. ÚS 4/00), preto právomoc ústavného súdu pri ochrane práva každého účastníka konania nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. II. ÚS 13/01), alebo všeobecné súdy neposkytnú ochranu označeným základným právam sťažovateľa v súlade s ústavnoprocenými princípmi, ktoré upravujú výkon ich právomoci.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd zásadne nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi

bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01). Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať iba také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňované a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, m. m. I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

Na základe uvedených právnych názorov ústavný súd pri predbežnom prerokovaní preskúmal uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 218/2013 z 28. augusta 2013, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľa podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c) OSP.

Najvyšší súd v odôvodnení svojho rozhodnutia najprv citoval podstatné časti rozhodnutí súdov prvého a druhého stupňa, pričom v tejto súvislosti najmä uviedol:

„Okresný súd Martin rozsudkom (v poradí štvrtým) z 28. februára 2012 č. k. 10 C 441/2001-1030 zamietol návrh žalobcu, ktorým sa domáhal určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti - HB budove... v katastrálnom území... Žalobcovi zároveň uložil súd povinnosť zaplatiť žalovanej trovy právneho zastúpenia v sume 8 497,56 € na účet právnej zástupkyne žalovanej A. K., do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Rozhodnutie odôvodnil tým, že pokiaľ by aj žalobca preukázal totožnosť predmetnej budovy s pôvodne žalovanou budovou EMO, nachádzajúcou sa vo V., kód... (ktorú mal nadobudnúť zmluvou o predaji časti podniku zo 14. októbra 1992), previedol ju na spoločnosť ŽELSTAV A-Z s. r. o., v zmysle vtedy platného § 133 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka (v znení účinnom do 31. 12. 1992). Žalobca majetok, ktorý získal zmluvou o predaji časti podniku, vniesol v súlade s § 59 ods. 3, § 109 ods. 3, za primeraného použitia § 476 a nasl. Obchodného zákonníka, ako nepeňažný vklad do spoločnosti ŽELSTAV A-Z s. r. o. Pokiaľ v priebehu konania žalobca namietal neurčitost' Dodatku č. 1 k spoločenskej zmluve, súd mal za to, že

vymedzenie majetku, ktorý žalobca vložil do spoločnosti ŽELSTAV A-Z s. r. o. v bode 5 Dodatku je dostatočne určité. Pokiaľ i hnutelné a nehnuteľné veci neboli v dodatku explicitne vymedzené, boli však presne určené odkazom na zmluvu o predaji časti podniku, Železničné staviteľstvo Bratislava, š. p., zo 14. októbra 1992 a jej príloh, s výnimkou dvoch nehnuteľností, ktoré netvorili predmet vkladu. Takéto určenie predmetu zmluvy súd považoval za dostatočne určité. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p. Krajský súd v Žiline na odvolanie žalobcu rozsudkom zo 14. februára 2013 č. k. 9 Co 13/2013-1168 rozsudok okresného súdu potvrdil. Uložil žalobcovi nahradiť žalovanej na trovách odvolacieho konania sumu 571,58 € na účet právnej zástupkyne A. K., advokátky so sídlom... do troch dní. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd sa stotožnil so skutkovými zisteniami, vyhodnotením rozhodujúcich skutočností a právnym posúdením veci súdom prvého stupňa. Poukázal na to, že súd prvého stupňa postupoval správne, keď skúmal, či zo strany žalobcu došlo k prevodu sporných nehnuteľností zmluvou o nepeňažnom vklade, lebo práve táto skutočnosť bola rozhodujúcou pre posúdenie veci. V tomto smere vykonal súd prvého stupňa vo veci dostatočne dokazovanie a vyvodil z neho právny záver, keď konštatoval, že žalobca zmluvou o nepeňažnom vklade majetok, ktorý je predmetom konania, vniesol do spoločnosti ŽELSTAV A-Z s. r. o. a z tohto dôvodu návrh na určenie vlastníctva zamietol. V súlade s názorom prvostupňového súdu dospel k presvedčeniu, že Dodatok č. 1 k zmluve o vnesení nepeňažného vkladu zo strany žalobcu je dostatočne určitým a možno z neho ustáliť okruh hnutelných a nehnuteľných vecí, ktoré boli vnesené do spoločnosti ŽELSTAV A-Z s. r. o. Hore uvedené dôvody ho viedli k tomu, aby rozsudok prvostupňového súdu ako vecne správny potvrdil.“

Potom, ako najvyšší súd dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, proti ktorému je dovolanie v zmysle § 238 OSP neprípustné, preskúmal, či v konaní, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého uznesenia, nedošlo k niektorej z väd uvedených v § 237 OSP.

Vychádzajúc z obsahu sťažnosti možno uzavrieť, že sťažovateľ namieta arbitrárnosť napadnutého uznesenia, keďže najvyšší súd sa v ňom podľa jeho tvrdenia vôbec nezaoberal

jeho námietkami, ktoré spochybňujú správnosť zistených skutkových záverov, ako aj správnosť vyhodnotenia dôkazov zo strany okresného súdu a krajského súdu.

V súvislosti s námietkami sťažovateľa ústavný súd poukazuje na relevantnú časť napadnutého uznesenia, v ktorom najvyšší súd predovšetkým uviedol:

«Na námietku dovolateľa spochybňujúcu správnosť zistenia skutkových záverov nižších súdov, či nedostatočné zistenie skutkového stavu veci možno uviesť len to, že v zmysle § 241 ods. 2 O. s. p. dôvodom dovolania nemôže byť samo osebe nesprávne skutkové zistenie. Dovolanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O. s. p.) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm.c/ O. s. p.) väd. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať ako revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, tak ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

Ťažisko dokazovania je totiž v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery je oprávnený dopĺňať prípadne korigovať len odvolací súd, ktorý za tým účelom môže vykonávať dokazovanie (§ 213 O. s. p.). Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou, v ktorej by mohol preskúmať akékoľvek rozhodnutie súdu druhého stupňa. Preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to ani v súvislosti správnym posúdením veci nemôže dovolací súd už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože - na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu - nemá možnosť podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní tieto dôkazy sám vykonávať, ako je zrejmé z obmedzeného rozsahu dokazovania v dovolacom konaní podľa ustanovenia § 243a ods. 2 in fine O. s. p. (arg. „dokazovanie však nevykonáva“). Táto námietka bola taktiež nedôvodná.

K odňatiu možnosti žalobcu pred súdom konať malo podľa jeho názoru dôjsť tým, že súdy nevyvrátili dôkazy žalobcu (podľa obsahu zrejme nevyhodnotili dôkazy správne).

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojich ostatných rozhodnutiach už niekoľkokrát vyslovil, že nevykonanie dôkazov navrhnutých účastníkom nie je postupom, ktorým súd odníma účastníkovi možnosť konať pred súdom (pozri napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. marca 1992 sp. zn. 4 Cdo 6/1992, uverejnené v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky ročník 1993, zošit č. 3- 4,

str. 127 pod poradovým č. 37/1993). Dovolací súd v predmetnej veci nevidí žiaden dôvod, pre ktorý by sa mal odchýliť od uvedeného záveru. V zmysle § 132 O. s. p. dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 O. s. p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotil niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne. No táto skutočnosť ešte sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O. s. p. (pre úplnosť treba dodať, že nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, keď je dovolanie procesne prípustné - vid' § 241 ods. 2 písm. a/ až c/ O. s. p.).»

S prihliadnutím na citovanú časť napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd ako dovolací súd sa v napadnutom uznesení zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadal s dovolacím dôvodom sťažovateľa [§ 237 písm. f) OSP], s ktorým sa nestotožnil, a preto jeho dovolanie odmietol ako neprípustné. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nemožno podľa názoru ústavného súdu považovať za neodôvodnené a ani za arbitrárne, t. j. také, ktoré by bolo založené na právnych záveroch, ktoré nemajú oporu v zákone, resp. popierajú podstatu, zmysel a účel v napadnutom konaní aplikovaných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (upravujúcich prípustnosť dovolania v občianskoprávných veciach).

Ústavný súd poukazuje na to, že súčasťou práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je povinnosť súdu akceptovať dôvody prípustnosti opravného prostriedku uvádzané sťažovateľom, v dôsledku čoho ich „nerešpektovanie“ súdom ani nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie označeného základného práva. V inom prípade by totiž súdy stratili možnosť posúdiť, či zákonné dôvody prípustnosti alebo neprípustnosti podaného dovolania vôbec boli naplnené. Takýto postup a rozhodnutie dovolacieho súdu Občiansky súdny poriadok výslovne umožňuje, preto použitý spôsob v konkrétnom prípade nemohol znamenať odoprenie prístupu sťažovateľovi k súdnej ochrane v konaní o mimoriadnych opravných prostriedkoch.

Z uvedeného vyplýva, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorého porušenie sťažovateľ namieta, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o jeho porušení. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti neprichádzalo už do úvahy rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa uplatnených v petite jeho sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. septembra 2014